

ДОНАЛД БИСЕТ
ГАРИТЕ СЕНТ ПАНКРЪС И
КИНГС КРОС

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имаше едно време две железопътни гари, които живееха една до друга. Едната се казваше Сент Панкръс, а другата — Кингс Крос. Двете постоянно спореха коя е по-добра гара.

— Аз имам и дизелови, и парни локомотиви — казваше Сент Панкръс.

— Хм! Че и аз имам — отвръщаше ѝ Кингс Крос.

— Имам също и бюфет! — не отстъпваше Сент Панкръс.

— И аз имам!

— А работи ли в неделя?

— Разбира се, че работи и в неделя!

— Хм!

Следваха няколко минути тишина, после Кингс Крос се обаждаше:

— Да, ама аз имам десет перона, а ти само седем.

— Обаче съм два пъти по-висока от теб! — не се даваше Сент Панкръс. — А и твоят часовник изостава.

Тогава часовникът на Кингс Крос се ядосваше и започваше да цъка с всичка сила, за да навакса изоставането. Той цъкаше толкова бързо, че скоро изпревари с много часовника на Сент Панкръс, който на свой ред се забърза. После и двата часовника взеха да избързват все повече и повече, а влаковете също трябваше да бързат, за да не закъснеят. Часовниците бързаха ли бързаха, все по-бързо бяха принудени да се движат и влаковете. Накрая те дори вече нямаха време да изчакат пътниците да слязат, а тръгваха обратно веднага, щом влезеха в гарата.

Пътниците се сърдеха и размахваха чадъри през прозорците.

— Хей, спри! — викаха те, но локомотивите не ги чуваха.

— Не можем да спрем — обясняваха те, — защото ще закъснеем. Не виждате ли колко е часът!

А часовниците вече избързваха толкова много, че веднага щом се съмнеше, ставаше вечер. Слънцето беше крайно учудено.

— Сигурно се движа много бавно! — рече си то и залезе веднага след като беше изгряло, а после пак изгря. Хората в Лондон се видяха в чудо — едва бяха станали от сън и трябваше пак да си лягат, а после веднага пак да стават, без изобщо да са заспивали. Децата трябваше да бързат за училище и докато сметнат, че две по две прави четири — да тичат обратно към къщи.

Накрая кметът на Лондон каза на кралицата:

— Ваше Величество, това не може да продължава. Мисля, че трябва да връчим официално орден на гара Юстън. Тогава другите две ще ѝ завидят и ще спрат да се карат.

— Чудесна идея! — рече кралицата и двамата с кмета излязоха от Бъкингамския дворец, съпроводени от конната гвардия. Пред тях вървеше министър-председателят, който носеше златен орден на червена кадифена възглавничка.

Щом приближиха Кингс Крос, двете гари спряха да се карат и изгледаха учудено процесията.

— И ти ли виждаш това, което виждам аз, Сент Панкръс? — попита Кингс Крос.

— Да, и аз го виждам — отвърна Сент Панкръс. — Носят орден за Юстън, само защото има четиринадесет перона. Не е честно. Та ти си по-добра гара от Юстън.

— Ти също, Сент Панкръс!

Сент Панкръс се изненада от този отговор и си помисли, че би било добре отново да се сприятели с Кингс Крос след всичките разправии. Затова каза:

— Хайде да бъдем приятелки!

— Добре! — съгласи се Кингс Крос.

Така двете спряха да се карат и отново станаха приятелки, часовниците им спряха да избързват, а влаковете — да търчат като луди. Всички бяха доволни.

— Наистина сте умен, господин кмете! — рече кралицата.

— Благодаря Ви, Ваше Величество! — отвърна кметът на Лондон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.